

سنگ نبشته های هخامنشی، نخست بر این گواهی میدهند
که: «خدا، زمین و شادی را باهم میآفریند». باهم آفریدن
«زمین و شادی در آغار»، فقط و فقط، این معنا را دارد که
«زندگی در گیتی به غایت شادی، یعنی به غایت جش
همیشگی بودن»، پیدایش یافته است. این اندیشه، نه در
گاتای زرتشت هست، نه در قرآن، و نه در تورات، و نه در
انجیل، و نه در فرهنگ یونان. چرا، همه روشنفکران
ایران، این سراندیشه بزرگ را که اصل سکولایسم است،
نادیده میگیرند؟ ولی به یقین، فلسفه نوین ایران، با گشودن و
بسط دادن همین سراندیشه، در سراسر گستره های زندگی،
آغاز خواهدشد.

منوچهر جمالی